

En smuk og Bise

om en Forlovelse mellem to Personer af ulige
Stand, som viser hvad oprigtig Kjærlighed
og Agtelse for Dyden kan formaa.

En Løverbags Aften jeg tog mig en Tur, Thi Fjæderne vilde spadserere; Jeg tog mig i Haanden en vel Elanetlur, Som jeg havde lært at tractere; Ved Lysestads Gaarden i en Birkelund Der havde jeg lyst at spadserere en Stund, En Kompliment vilde jeg vise for min den elskverdige Lise.

Jeg toned' i Luren mens Tanken gik rundt, Og Hjertet det slog udi Brystet, Jeg søgte Forandring i hvert et Sekund, Snart sorgfuld og snart var jeg trøstet; Jeg frygted', men havde det smilende Haab; Jeg søgte til Gud efter nyttige Raad, Hvad Adveie jeg kunde finde for elskede Lise at vinde.

Jeg stirred paa Gaarden, jeg vilde gaa frem. Men hastig saa for jeg tilbage, Jeg altforvel vidste, jeg var ei af dem, Der kunde af Nigdommen prale; Jeg vred mine Hænder og brast saa i Graad, Jeg syntes her var hverken Medning ei Raad; Jeg ahuede da ingen Glæde, Men hastig saa er den tilstede.

God Aften, min Hans! er du ude saa sent, Og ene i Lunden du vandrer? Du dreiede Loner i Luren saa pent, Saa hele min Sjæl sig forandrer; Jeg fattede Mod, og gik til dig i Bøn, Men kjære min Hans! hør min ydmyge Bøn: Du ingen Begjæring maa gjøre. Som kan os paa Afveie føre.

Hun tog mig i Haanden, og sagde; min Ven! Jeg ved at dit Hjerte det gløder; Jeg her udi Stilhed fortæller igjen: At ogsaa mit Hjerte det bløder; Men Kjære! bliv Guds frygt og Dyderne tro, Saa vil vore Hjertes nok engang saa Ro; Ja Sorger og Glæderne dele; Styr Gud til vort Bedste det Hele!

Du kjender min Fader, alvorlig og streng, Paa Pligterne tæller han nøie, Men altid saa høiligen roser han den, Som Guds frygt og Dyd har for Die; Han haver endogsaa lagt Mærke til dig, Du er ei foragtet, skøndt du ei er rig; Han ynder din moralske Vandel, Din Fliid og retfærdige Handel.

Saa lader os Begge nu falde paa Knæ, Og bede

V box 16:480

med sølsbede Hænder Til den, som i Søndom kan skue her-
ned, Thi bedst vore Hjerter han kjender: At han vilde
sende sin Hjælp og sin Trøst, I disse saa bløde, men
frygtsonne Bryst, At vi maa saa leve tilsammen! O,
skjenk os Bønnehørelse! Amen.

Hun trykte min Haand, og saa dermed afsted; Jeg
maalte hvert Skridt med mit Die; Vi Begge da sukkeb,
vi hulked', og græd, Og Tanken var vendt til Høie; Jeg
stod som forstenet, men sist maatte gaa. Hvert eneste
Skridt jeg og huffede paa, Og Lises Formaning og Bøn-
ner. O, lyd dem i Døtre og Søner!

En kort Tid derefter, da Velere fem Sig meldte for
yndige Lise; En Enkemand var vel den rigest' af dem,
Skjønt Alle sig stor' vilde vise. Mod hver en Annodning
gav Lise Afslag, Men Faderen taled' til hende en Dag:
„Hvad er dine Tanker min Kjære, Som altid saa kontra
vil være?

Du seer at min Jsse bær snehvide Haar, Af Mathed
mit Legeme bæver; Din Moder saa troged hun neppe
kan gaa, Snart Gud vore Sjæle kan kræve; Kom eneste
Arving, vor Alderdoms Trøst; Raadior dig med Gud,
med os og dit Bryst! En Gytemand maa du dig feste,
Som sørger for os o g dit Bedste.

At kjæreste Fader! dit Bud er min Lov; Din Vilje
jeg kjærligen lyder, Men du har Fornuist, af Erfaring er
klog, Min billige Frihed jeg nyder; Din Lærdom har væ-
ret af Gudsstrugt og Dyd, Har altid til Følge en hjerte-
lig Fryd, Men Ingen af dem her har været, For Dyder-
ne stort jeg har æret.

Den Første her var er saa stolt og saa stram Som var
han af fyrstelig Stamme; De Mindre som ere i Selskab
med ham, Dem gjør han saa gjerne til Stamme; Kan
Saadanne vente Betsignels' af Gud, Som selv sig gjøre
til en hæslig Afgud? Det Bryst er mod Frelserens Læ-
re; Hans Kone jeg aldrig vil være.

Den Anden han har et fortærende Sind, Saa ha-
stigt som Krud udi Ilden, Paa al Underfundighed læg-
ger han Bind, Mod Alle som er ham ved Siden. Han
trodsrer mod Guds og mod Menneskers Lov, Mod ham
tør ei Nogen, af Skrak være grov Hans Laster mangfoldige
ere, Hans Kone jeg aldrig vil være!

Den Tredie har udi Brændevin og Kort Og Sel-
skab sin eneste Glæde; Der bander han næsten hvert ene-
ste Ord, i Slagsmaal han søger sin Vre; Og den, som

har Altraa til Selskab og Kus, den er altfor sjelden til
Trøst for sit Hus; Han lønnes med Tab og Banære,
Hans Kone jeg aldrig vil være!

Den Fjerde han praler, som han var en Lærd, Men
Alt i Atheisternes Være; Ja Piger og Koner han har
lige kjær. Naar de ham hengivne vil være. Hans Lev-
net som Læren har altid tilladt: Naar blot han kan und-
gaa den verstlige Straf; Det Hus som han skal regjere,
Der Kone jeg aldrig vil være,

At tage en Enkemand blot for hans Gaard, Bist
mangen en No det fortryder, Fær naar en grinende
Mammon hun saar, som liger i Kopper og Gryder; Mod
sorrige Kone var denne en Knark, Hun tit maatte taale
af hannem et Spark; Jeg horte hun selv sig beklage,
Og hannem jeg aldrig vil tage.

Der findes vel Ingen for Udyder fri, Vi Mennesker
fryde saa gjerne, Men synde og finde Fornøiel' deri, Og
sig fra Gudrygtighed sjerne, Det er da at bringe sin
Sjæl til Uro, Og farlig med dem, som med disse skal
bo; Thi Synden som Feberen smitter, og jeg tør ei tro
mig for sifter.

At kjæreste Fader! jeg haver en Ven, Til hvilken
mit Hjerte sig vender, Han har ingen Rigdom, men riist
i hver Lem, Og Kraft udi Arme og Hænder, Du selv ha-
ver yndet hans gode Forstand; Høis du det tillader, han
bliver min Mand; Jeg nødes vel Navnet fortælle, Det er
den bekjendte Hans Tjælle.

At Datter du skjenker mit Hjerte en Fryd, Som
Munden ei magter forklare, Jeg horer du tænker paa
Gudsstrugt og Dyd, Og vil dig fra Synden bevare, Der-
med du beholder Samvittighedsfred, og glad da fra Verden
du tager Afsted; Naar Døden dit Liv vil borthente, Et
bedre du haver ivente.

Din Hans er vel fattig og har ingen Arv Af Gods
eller verstlige Midler, Men han haver troligen rogtet sin Taro,
Og Moderens Skjæbne fornildet; Endvidere har han er-
hoerret et Navn, Som hverken gjør ham eller Hans no-
gen Skam, Han næsten er yndet af Alle; Imorgen du lader
ham kalde.

Saa fik jeg et Bud fra min Lise saa kjær, Jeg skal-
de til Lysestads komme, I Hjertet da blev jeg saa let som
en Fær, Der svømmer af Kjærligheds Dromme; Jeg
særdig og var i den jelsomme Stund, Da da jeg kom ind
udi den Birkelund, Hvor Lise og jeg havde bedet Et Læs-
tesul gav jeg paa Stedet.

